အမြင့်ပျံ ပြည်သူ့လင်းယုန်သို့
ဂုဏ်ပြုခြင်း

ဗန်းမော်တင်အောင် ကွယ်လွန်ခြင်း
၂၉ နှစ်မြောက် အထိမ်းအမှတ်

ဗန်းမော်တင်အောင် ကွယ်လွန်ခြင်း
၂၉ နှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ်

(ကျွန်းပြန်ရဲဘော်တချို့က ထုတ်ဝေသည်)

၂၀၀၇ နိုဝင်ဘာ

အမှာစာ

အချိန်က တိုရေရှားရေ နိုင်လွန်းတယ်။ အထိမ်းအမှတ် လုပ်ရမယ့် ကိစ္စတွေဆိုရင် အချိန်ကပ်ပြီးမှ သတိပြုမိတာ၊ သူများတွေ လှုပ်ကြရှားကြမှ သိရတာ မနည်းလှဘူး။

အချို့ သတိရှိသူတွေဆိုရင် လနဲ့နှစ်နဲ့ချီပြီး ကြိုလှုံ့ဆော်တာ ပြင်ဆင်တာတွေ ရှိတတ်ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ငွေရတု၊ ရွှေရတု၊ စိန်ရတု– တချို့ ရာပြည့် အထိမ်းအမှတ်တွေအထိ ကျင်းပနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ကောင်းတဲ့လုပ်ဟန်တွေပါ။

ကျွန်တော်တို့နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ တိုက်ဖော်တိုက်ဖက်ကြီး ရဲဘော်(ဦး)တင်အောင် ကွယ်လွန်ခဲ့တာ (၂၉) နှစ် ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။ သူ့ကို နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်၊ စာပေနယ်ပယ်က လေးစားဂုဏ်ပြုထိုက်သူ–ပြည်သူချစ်တဲ့ သူတယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထားတာ ကြာပါပြီ။

သူ့ကျေးဇူးကို သိကြသူများအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကျွန်းပြန်ရဲဘော်တွေမှာလည်း တာဝန်ရှိပါတယ်။

ဒါဟာ ဒီစာအုပ်လေး ထုတ်ဖြစ်သွားတဲ့ အကြောင်းရင်းပါ။

အဝေးရောက် ကျွန်းပြန်ရဲဘော်(တချို့)
၂၀၀၇ အောက်တိုဘာ ၂၃ ရက်

ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်အား ပြန်လည် သတိရခြင်း

(တစ်)

"... ရဲဘော်က ကိုစိုးသိမ်းနဲ့ ညီအစ်ကိုတော်လား ..."

"... ဘယ်ကိုစိုးသိမ်းလဲ ... ဆရာ" ... ကျွန်တော့်တွင် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သူ ကိုစိုးသိမ်းရှိ၍ ထိုသို့မေးလိုက်မိသည်။

" ... ပဲခူး ... ကိုစိုးသိမ်းလေ... အရင်က ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ကိုစိုးသိမ်း"

" ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒီကိုစိုးသိမ်းနဲ့တော့ ဘာမှ မတော်စပ်ပါဘူး ဆရာ..."

"ရဲဘော်က ပဲခူး ကိုစိုးသိမ်းနဲ့ ရုပ်ချင်းတော်တော်ဆင်လို့ မေးကြည့်တာပါ"

ဤနယ် ပဋိသန္ဓာရစကားများဖြင့် အစချီကာ ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်နှင့် ကျွန်တော် စတင်သိကျွမ်းခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အချိန်က ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၂)ရက်နေ့ည...။

နေရာက နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား ၂၃၃ ယောက်အား ကိုကိုးကျွန်းသို့ပို့မည့် ပြည်တော်ညွန့်၏အချုပ် သင်္ဘောဝမ်းအတွင်းရှိ အခန်းလေးထဲမှာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့လူငယ်တသိုက် သခင်ရန်ချွေ၊ ဆရာမြသန်းတင့်၊ ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်တို့အနီးတွင် စုဝေးကာ စကားဝိုင်းဖွဲ့ကြသည်။ သိလိုသမျှ မေးကြ၊ ဆရာတို့ ရှင်းပြသမျှကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ကြသည်။

အမှန်တော့ မြသန်းတင့်၊ ဗန်းမော်တင်အောင်ဆိုသည့် အမည်များကို ရင်းနှီးနေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ သူတို့၏စာများ၊ အထူးသဖြင့် ဝတ္ထုများကို အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာပင် စတင်ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့စာအုပ်များမှ ပေးသမျှ စိတ်ဓာတ် အတွေးအခေါ်များကိုကား အပြည့်အဝရယူနိုင်ခဲ့သည်တော့ မဟုတ်။ အရွယ်ကလည်း ငယ်သေးသည်။ ပံ့ပိုးမည့်သူများရှိနေ၍ မပြတ်မလပ်ဆိုသလိုကား ဖတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ အစ်ကိုကြီးများသဖွယ်ဖြစ်သော ကျောင်းသားသမဂ္ဂခေါင်းဆောင်များက ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများ အတွက် စာကြည့်တိုက်ထောင်ပေးထားသည်။ စာအုပ်များလည်း တော်တော်စုံသည်။ လင်းယုန်ဂျာနယ် အပါအဝင် တက္ကသိုလ်နှစ်ပတ်လည်မဂ္ဂဇင်းများနှင့် တာရာမဂ္ဂဇင်းဟောင်းများလည်းရှိသည်။ ထိုစဉ်ကပင် ဗန်းမော်တင်အောင်ဆိုသော အမည်ကို ရင်းနှီးနေခဲ့သည်။

အထက်တန်းကျောင်းသားဖြစ်လာသောအခါ စာဖတ်အားပိုကောင်းလာသည်။ အတွေးအခေါ်ဆိုင်ရာ လေးနက်သည့် စာများကိုပင် ကြိုးစားဖတ်ရှုလာမိသည်။ မသိသည်များကို နီးစပ်ရာကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များထံ မေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ခေတ်က ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များမှာ စာအလွန်ဖတ်သည်။ အထူးသဖြင့် လက်ဝဲစာပေများကို အဖတ် များကြသည်။ ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်၏ ဝတ္ထုများထဲမှ ဇာတ်လိုက်များကိုလည်း အားကျအတုယူကြသည်။ ကျွန်တော်သည်လည်း ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်အပါအဝင် တိုးတက်သော စာရေးဆရာကြီးများ၏ ဝတ္ထုများထဲမှ မဟုတ်မခံ မှန်ရာကိုလုပ်တတ်သော ဇာတ်ကောင်များ၏ စိတ်ဓာတ်ကို တဖြည်းဖြည်း အားကျလာသည်။ ဆင်းရဲသားနင်းပြားများဘက်မှ ရပ်တည်ကာ မတရားမှုကို ခုခံ ဆန့်ကျင်ခြင်းအား လူ့ဂုဏ်သိက္ခာအဖြစ် သဘောပေါက်လာခဲ့သည်။ အထက်တန်းကျောင်းသား လူပျိုပေါက်အရွယ်လေးဖြစ်သည့်တိုင် အပေါ်ယံ အပြင်အဆင် အဝတ်အစား အလှအပကို သိပ်အာရုံမပြုမိတော့။ ပေါ်ပလင်ရှပ်လက်ရှည် အဖြူလည်ကတုံး၊ သဲတော၊ ဝမ်းတွင်းတွက် ဖျင်ပင်နီတိုက်ပုံ၊ လေးဆယ်ချည်လုံချည်ကွက်တုံးလောက်ဆိုလျှင် လုံလောက်နေပြီ။ ခေါင်းကလည်း ကတုံးဆံတောက်၊ ခုံဖိနပ်၊ ကားတာယာဖိနပ်စီးကာ ကျောင်းတက်ရသည်ကိုလည်း ဂုဏ်ငယ်သည်ဟု မထင်မိ။ မဟုတ်မခံ မှန်ရာလုပ်ဝံ့သော စိတ်ဓာတ် ရှိရေးသာ အဓိကဟု သဘောပေါက်လာကာ မိမိကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုလည်းတိုးလာခဲ့သည်။

ဆရာ ဗန်းမော်တင်အောင်အပါအဝင် တိုးတက်သော စာရေးဆရာကြီးများ၏ စာများကိုအဖတ်များလာသောအခါ ထိုဆရာ ကြီးများမှာ ကျွန်တော်၏ အာရုံပုံရိပ်ထဲမှာ စံပြများဖြစ်လာကြသည်။ သူတို့အား တွေ့ဆုံရင်းနှီးလိုစိတ်၊ သူတို့၏ ကန့်ကူလက်လှည့် သင်ကြားပေးမှုကို ခံယူလိုစိတ်များလည်း ကိန်းအောင်းလာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကမူ ကျွန်တော့်ဆန္ဒမှာ စိတ်ကူးအိပ်မက်မျှသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုမူ အိပ်မက်သည် တကယ့်ဘဝဖြစ်လာခဲ့ရလေပြီ။

ထိုညက အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာပင် တွေ့ဆုံခွင့်ရရန် ဆန္ဒပြင်းပြခဲ့သော မှတ်ဉာဏ်ပုံရိပ်ထဲမှ သူရဲကောင်းကြီးများနှင့် တလှေတည်းစီး၊ တခရီးတည်းသွားခွင့် ရနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ငရဲကျွန်းသို့ ခရီးနှင်နေရသည့် အဖြစ်ကိုပင် ကျွန်တော်မေ့လျော့ နေမိခဲ့သည်။

(နှစ်)

နေ့ညမပြတ် အသံကုန်အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေသော ပင်လယ်လှိုင်းခေါင်းဖြူကြီးများ အလယ်မှ အထီးကျန်ငရဲကျွန်း၊ ထိုငရဲကျွန်းပေါ်ရှိ သံဆူးကြိုးအထပ်ထပ် ကာရံထားသည့် စစ်အာဏာရှင် ဖက်ဆစ်အကျဉ်းစခန်း၊ လမိုက်ညများတွင် ရောမဆလိုက်မီးမောင်းကြီးဖြင့် မကြာခဏ ထိုးကြည့်လျက် ထောင်စောင့်လုံခြုံရေးများ၏ ဒေါက်ဒေါက်ခွပ်ခွပ် စစ်ဖိနပ်ခွာသံ။

သေနတ်ကျည်ထိုးသံ။ ကင်းလှည့်ချိန်။ စကား တီးတိုးပြောသံ။ တောင်ကုန်းထက် ကင်းတဲဆီမှ နာရီသံချောင်းခေါက်သံ။ ပင်လယ်ကမ်းဦး သစ်နီပင်အိုကြီးထက်ဆီမှ သန်းခေါင်ယံ အကျည်းတန် ငှက်ဆိုးထိုးသံ။

ကျွန်းဖက်ဆစ်အကျဉ်းစခန်းတွင် ဆရာဇန်းမော်တင်အောင်နှင့် ရဲဘော်အချို့က အဆောင်(၄)။ ဆရာမြသန်းတင့်နှင့် ကျွန်တော်တို့က အဆောင်(၉)။ စစ်ဘားတိုက်သဏ္ဍာန် အဆောင်နှစ်ဆောင်မှာ ထိပ်ချင်းဆိုင်ဖြစ်ပြီး ဝေးလည်းမဝေးလှ၊ အလွန်ဆုံး ခဲ တစ်ပစ်စာ လောက် တောင်မရှိ။ အမှန်တော့ ထောင်သံဆူးကြိုးဝင်းအတွင်းရှိ အဆောင်နှစ်ဆောင်ကို အလယ် မှသံဆူးကြိုးဖြင့်ထပ်၍ ကန့် ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာဇန်းမော်တင်အောင်နေသည့် အခြမ်း ဘက်တွင် အဆောင်(၆)ဆောင်၊ ကျွန်တော်တို့အခြမ်းဘက်တွင်လည်း အဆောင်(၆)ဆောင်။ သံဆူးကြိုးကာထားသော်လည်း ဟိုဘက်သည်ဘက် ကူးနိုင်သည့်သံဆူးကြိုးတပ် တံခါးတစ် ပေါက်ရှိသည်။ ရောက်စကတော့ ကူးသန်းခွင့်မရ။ သို့သော် ထိုကန့်သတ်ချက်များမှာ သိပ်မ ကြာလိုက်ပါ။ ဟိုဘက်သည်ဘက် အပြန်အလှန်ကူးသန်းကြခြင်းဖြင့် အလိုအလျောက် ပျက် ပြယ်သွားသည်။

ဆရာဇန်းမော်တင်အောင်ရှိရာ အဆောင်(၄)သို့ အခါအားလျော်စွာ ကျွန်တော် ရောက်ဖြစ်သည်။ ဆရာ့အိပ်ရာအနီးတွင် စုဝေးလေ့ရှိသော သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြား စကားဝိုင်းတွင်လည်း မကြာမကြာထိုင်ဖြစ်သည်။

ဆရာဇန်းမော်တင်အောင်သည်လည်း ဆရာမြသန်းတင့်နည်းတူ အချိန်ကို စနစ် တကျ အသုံးချလေ့ရှိသူဖြစ်သည်။ အရေးပေါ် ကိစ္စရှိချိန်မှအပ အိပ်ရာထမှ အိပ်ရာဝင်ချိန်အထိ အချိန်ဇယားနှင့်အလုပ်လုပ်သည်။ မနက်အိပ်ရာထချိန် အုန်းပင်စိုက်လေ့ကျင့်ခန်း (အိန္ဒိယ ယောဂီကြီးများကဲ့သို့ ဦးခေါင်းကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဇောက်ထိုးထားကာ ခြေနှစ်ချောင်းအား အပေါ်သို့ တည့်မတ်စွာထောင်ထားသည့် လေ့ကျင့်ခန်း) လုပ်ချိန်။ စာရေးစာဖတ်ချိန်။ နေ့လယ် နာရီဝက်ခန့် မှေးစက်အနားယူချိန်၊ ညနေခင်း လမ်းလျှောက်ထွက်ချိန်၊ ညနေ (၆) နာရီမှ (၉) နာရီလောက်အထိ ရဲဘော်များနှင့် စကားဝိုင်းဖွဲ့ချိန် စသည်ဖြင့် တနေ့တာလုပ်ရှားမှုကို စနစ်တကျ ဖြတ်သန်းလေ့ရှိသည်။

ကျွန်းပေါ်တွင် ဆရာဝတ္တုရေးမပျက်လုပ်သည့် အလုပ်များအနက် နံရံကပ် သတင်း စာရေးခြင်းလည်းပါသည်။ ပင်လယ်ခရုနှင့် ယောက်သွားများကို မီးဖုတ်ရာမှရသော ထုံးဖြင့် မြေဖြူတောင့်လုပ်သည်။ ပီကင်း၊ ဘီဘီစီ၊ ဗွီအိုအေ၊ မြန်မာ့အသံစသည့် အသံလွှင့်ဌာနများမှ ထူးခြားသည့်သတင်းများကို သတင်းသုံးသပ်ချက်နှင့်အတူ ထမင်းစားဆောင်အတွင်းရှိ သုံး ထပ်သားသင်ပုန်းကြီးပေါ်တွင် စနစ်တကျ ကော်လံခွဲ၍ ရေးသည်။ ကျွန်းသက်တမ်းတလျှောက် ဆရာ၏နံရံကပ်သတင်းစာကို ကျနော်တို့အလေးထား ဖတ်ခဲ့ရသည်။ ရောက်လေရာ အရပ်တွင် ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် အလင်းရောင်ပေးတတ်သည့် စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာပေပဲ။

ဆရာမြသန်းတင့်က အိန်ဂယ်၏ ဒူးရင်းသို့ချေပချက် (Anti During) ကျမ်းရင်းကြီးကို ဘာသာပြန်နေချိန်၊ ဆရာ ဗန်းမော်တင်အောင်ကလည်း အိန်ဂယ်၏ သဘာဝ အနုပဋိလောမ (Dialect of Nature) အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်နေကြောင်း သိရသည်။

ဆရာသည် သူယုံကြည်ရာ မာ့က်စ်ဝါဒအဘိဓမ္မာကိုသာ ပိုင်နိုင်စွာ လေ့လာထားသည်မဟုတ်။ ဘာသာရေးအရ နှစ်ခြင်း ခရစ်ယာန်ဝန်းကျင်မှ ကြီးပြင်းလာခဲ့သောဆရာသည် ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာကိုလည်း အတွင်းကျကျ လေ့လာထားသူဖြစ်ကြောင်း ကိုယ်တွေ့ကြုံမှ သိလိုက်ရတော့သည်။ တနေ့ ဆရာ့အိပ်ရာသို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားသည်။ ဆရာနှင့် တော်လှန်ရေးသမားကြီး လယ်သမားအဖိုးအို အဘကြင်တို့ ဆွေးနွေးနေကြသည်။ ဆွေးနွေးသည့် အကြောင်းအရာမှာ ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာနှင့်ပတ်သက်သော ရုပ်၊ စိတ်၊ စေတသိက်၊ နိဗ္ဗာန်။ ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာနှင့်ပတ်သက်သော ဆရာ၏ပြန်လှန်ဆွေးနွေးချက်များကို ကြားရသောအခါ ကျွန်တော် တအံ့တသြဖြစ်ရသည်။ လက်ဝဲဝါဒီ စာရေးဆရာကြီးတဦးက ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာနှင့်ပတ်သက်၍ ဤမျှခြေခြေမြစ်မြစ် လေ့လာနိုင်သည်ကို မထင်မှတ်ဘဲ သိလိုက်ရသောကြောင့် အံ့သြရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တဦးချင်းအရဆိုလျှင် မိမိယုံကြည်ရာ မာ့က်စ်ဝါဒကိုသာ လက်လှမ်းမီသမျှ လေ့လာခဲ့သည်။ အခြားအယူဝါဒ တခုကို ဗဟုသုတအဖြစ်ပင် လေ့လာရကောင်းမှန်းမသိ။ အထူးသဖြင့် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာပေ၊ အဘိဓမ္မာများကို လေ့လာလျှင် မိမိအသိုင်းအဝိုင်းမှ ရဲဘော်များ၏ အထင်အမြင်သေးမှုကို ခံရလေမလား ဟုပင်စိုးရိမ်မိသေးသည်။ ဆရာ၏ အဘိဓမ္မာဆိုင်ရာ ဘက်စုံမှုကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်၏ "အဘိဓမ္မာဆင်းရဲခြင်း" အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်သနားမိတော့သည်။

(သုံး)

ညနေ (၆) နာရီမှ (၉) နာရီလောက်ထိ ဆရာ့အိပ်ရာအနီးတွင် စုဝေးကျင်းပလျက်ရှိသော သက်ကြီးစကား၊သက်ငယ်ကြား စကားဝိုင်းကလည်း ကျွန်တော်တို့အတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်။ ရဲဘော်ငယ်များသိလိုသည့် အကြောင်းအရာများကို ဆရာနှင့် အန်ကယ်ကြီး သခင်ခင်အောင်က ဒိုင်ခံရှင်းပြသည်။

တို့ဗမာသခင်ခေတ်ဦးမှ နိုင်ငံရေးအဖြစ်အပျက်၊ အတွေ့အကြုံများကို အန်ကယ်ကြီးသခင်ခင်အောင်က လုံးစေ့ပတ်စေ့ ရှင်းပြ တတ်သည်။ လုံးစေ့ပတ်စေ့ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း အန်ကယ်ကြီး၏ ရှင်းပြချက်များမှာ တညနှင့်မပြီးတတ်။ သုံး လေး ငါးည အခန်းဆက်များဖြစ်လေ့ရှိသည်။

ထိုနေရာတွင် အလျဉ်းသင့်၍ မှတ်တမ်းအဖြစ်ကျန်စေရန် အန်ကယ်ကြီး၏ အတွေ့အကြုံကို ဖောက်သည်ချချင်ပါသည်။

အန်ကယ်ကြီးအဖမ်းမခံရခင်ကဖြစ်သည်။ တနေ့တွင် လမ်းလျှောက်ရာမှ အိမ်သို့ ပြန်လာသည်။ ဘယ်လက်တွင် ဆီချက် ခေါက်ဆွဲထုပ်၊ ညာလက်က တုတ်ကောက် ထောက်၍ လျှောက်လာသည်။ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဝေါက်ရိုက်ထွက်လာသော ဗိုလ်နေဝင်း ယာဉ်တန်းနှင့် တနေရာတွင်တိုးသည်။ အန်ကယ်ကြီးကို မြင်သွားသော ဗိုလ်နေဝင်းက လက်ပြ နှုတ်ဆက်သည်။ အန်ကယ်ကြီးကလည်း တုတ်ကောက်ကိုင်ထားသော ညာလက်ကို ပြန်မြှောက်ပြလိုက်သည်။ ဗိုလ်နေဝင်း ကား လွန်ပြီးနောက် ကားတစင်းထိုးရပ်ကာ စစ်သားနှစ်ယောက်က အန်ကယ်ကြီးကို ကားပေါ်ဆွဲတင်သွားသည်။ ဝေါက်ကွင်းရောက်မှ အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြမှ ဗိုလ်နေဝင်းက ခေါ်တွေ့သည်။

"ဒီကောင်တွေ သခင်ခင်အောင်ကို မသိလို့ ခေါ်လာတာပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ခဏနေ ကားနဲ့ ပြန်ပို့ခိုင်းမယ်။ မင်းတို့မှတ်ထားကြ ကွ — ဒါသခင်ခင်အောင်ပဲ။ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲမှာ သူတို့လည်းပါခဲ့ကြတာပေါ့။ အယူအဆမတူလို့သာ ရန်သူတွေလိုဖြစ်နေကြတာ။ ကွန်မြူနစ်တွေသာ တောမခိုဘဲ အာဏာရအစိုးရဖြစ်နေရင် သခင်ခင်အောင်က ဝန်ကြီးတွေ ဘာတွေဖြစ်နေမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကွ – –" ဟု အနီးတွင်ရပ်နေသော စစ်ဗိုလ်အား ဗိုလ်နေဝင်းက ပြောသည်။ အကူအညီလိုကပြောရန်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ကူညီနိုင်ပါသည်ဟုလည်း အန်ကယ်ကြီးအားပြောသည်။ အန်ကယ်ကြီးက ဗိုလ်နေဝင်း၏ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအကူအညီ ကမ်းလှမ်းလာမှုကို အလိမ္မာနဲ့ ငြင်းပယ် လိုက်သည်။

"အန်ကယ်ကြီးကို ဒီကောင်တွေ ဘာလို့ ကားပေါ်ဆွဲတင်သွားကြတာလဲ" ဟု ကျွန်တော်က မေးမိသည်။

"ဗိုလ်နေဝင်းက လက်ပြတော့လဲ ကျွန်တော်ကလဲ လက်ပြန်ပြတာပဲ ဗျ – ဒါပေမယ့် တုတ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်နဲ့ပြလိုက်တော့ –မင်းသတိထားဆိုပြီး တုတ်မြှောက်ပြလိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့ဗျာ" ဟု ပြောရင်း အန်ကယ်ကြီးက တဟားဟား ရယ်သည်။

"အမှန်က ကွန်မြူနစ်တွေ တောထဲရောက်ကုန်အောင် သူ့လူတွေကပဲ လုပ်တာဗျ။ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင်ကပဲ ကွန်မြူနစ် အပြုတ်တိုက်ရေးလုပ်နေတာ။ သူပြောပုံက ကွန်မြူနစ်ကပဲ အလုပ်မရှိအလုပ်ရှာ တောခိုတဲ့အပေါက်မျိုး။ ဒီလူ့အကျင့်က ဒီအတိုင်းပဲ။ သေတဲ့အထိ ပျောက်မှာ မဟုတ်ဘူး... " ဟု အန်ကယ်ကြီးက သူ့စကားကို အဆုံးသတ်သည်။

ဆရာဇန်းမော်တင်အောင်ကတော့မော့က်စ်ဝါဒအဘိဓမ္မာ၊ ဗမာပြည် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ၊ ပြည်တွင်းစစ်တရားခံ၊ ပြည်တွင်း ငြိမ်းချမ်းရေးလှုပ်ရှားမှု အတွေ့အကြုံ၊ ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီ၏ သဘောသဘာဝ၊ ဗမာပြည် စစ်အာဏာရှင်စနစ်၏ သမိုင်းဇာစ်မြစ် စသည့် နိုင်ငံရေး ပြဿနာများနှင့် သတင်းစာလောက၊ စာပေလောကမှ အယူအဆရေး တိုက်ပွဲများ အကြောင်း ရဲဘော်များသိလိုသည့် ပြဿနာ အလိုက် ဆွေးနွေးပြတတ်သည်။

သတိထားမိသလောက် ဆရာသည် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ရှင်းပြရာတွင် အကြောင်းအရာ၏ ဇာစ်မြစ်နှင့် အတိတ်သမိုင်း ဖြစ်စဉ်ကို ပစ္စုပ္ပန် အခိုင်အမာအထိ

ရောက်အောင် ပံ့ပိုးပေးခဲ့သည်။ ပစ္စုပ္ပန် အခိုင်အမာကို ခွဲခြမ်းသည်။ ပြီးမှ ထိုအကြောင်းအရာ၏ အနာဂတ် အလားအလာကို ခန့်မှန်းပြသည်။ ဆရာ၏ စင်မြင့်ဟောပြောပွဲများကို ကျွန်တော် နားမထောင်ဖူးပါ။ ဆရာ၏ ထိုင်ဝိုင်းဆွေးနွေးပွဲများမှာမူ လေးမနေပဲ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာသည် သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနှင့်ပတ်သက်၍ကား ပြောခဲလှသည်။ သို့သော် တခါတွင် သူ့ဇနီးအပေါ် ဆရာ၏ မှတ်ချက်ကို အမှတ်မထင်ကြားခဲ့ရဖူးသည်။ မည်သို့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်၍ ထိုသို့ပြောလိုက်သည်ကိုကား မမှတ်မိတော့။

"ကျွန်တော့်ဇနီးက လောကဓံကို ခံနိုင်ရည်ရှိနေပါပြီ။ ဂျပန်တော်လှန်ရေး ကာလကလည်း သူ့ကို ကရင်ရွာလေးတရွာမှာ အပ်ထားခဲ့ရဖူးတယ်။ ကရင်သင်တိုင်းဝတ်၊ ဝက်စာရှာ၊ ဝက်စာကျွေး၊ ဆန်ဖွပ်မောင်းထောင်း အလုပ်တွေကို တကယ့် ကရင်အမျိုးသမီး တယောက်လိုလုပ်ရင်း ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာ။ အခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့သူ့အစွမ်းသတ္တိကို ကျွန်တော် စိတ်ချပါတယ် ..."ဟု ဆရာက ပြောသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ... "ကျွန်တော့်ဘဝမှာ "အတ္တ"ဆိုလို့ မခင်ဦးကိုချစ်တဲ့ အချစ် တစ်ခုပဲရှိပါတယ်ဗျာ"ဟု မကွယ်လွန်မီ ဥဒါန်းကျူးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တခါတွင် ဆရာ့ ကလောင်အမည်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် စပ်စုမိသည်။

"ဖန်းမော်တင်အောင်ဆိုတော့ အတော်များများက ကျွန်တော့်ကို ဖန်းမော်သားလို့ ထင်နေကြတာ" အမှန် ကျွန်တော့်ဇာတိက ပဲခူးဗျ။ ငယ်စဉ်က မိဘတွေနဲ့အတူ နယ်တကာ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရင်းနဲ့ ဖန်းမော်ကိုရောက်သွားတာ။ ဖန်းမော်မှာ ကျောင်းသားဘဝနဲ့ နံရံကပ် စာစောင်တွေရေးကြတော့ ကလောင်အမည်တပ်ရာမှာ တင်အောင်က နှစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို မင်းကဖန်းမော်ကိုအရင်ရောက်တော့ ရှေ့က ဖန်းမော်တပ်လိုက်ပေါ့ကွာလို့ ပြောတာနဲ့ အဲဒီကစ ဖန်းမော်တင်အောင် ဖြစ်သွား တာ..."ဟု ဆရာက ရှင်းပြသည်။

အန်ကယ်ကြီး သခင်ခင်အောင်ရော၊ ဆရာဖန်းမော်တင်အောင်ပါ မှတ်ဉာဏ် ကောင်းရာတွင် ထူးခြားသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ဆယ်ခုနှစ်ပေါင်း အတော်ကြာကြာဖြစ်သော နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး တိုက်ပွဲကာလ အဖြစ်အပျက်များကိုပင် နေ့စွဲ၊ ရက်စွဲနှင့် ခရေစေ့တွင်းကျ ပြန်ပြောပြနိုင်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သခင်အဖိုးအိုနှင့် ဆရာဖန်းမော်တင်အောင်အား သက်ရှိသမိုင်း စာအုပ်ကြီးများဟုပင် ကျွန်တော် သတ်မှတ်လိုက်မိသည်။

(လေး)

ကျွန်တော်နှင့်တွေ့ချိန်တွင် ဆရာ့အသက် (၅၀) ရှိနေပြီ။ အရပ်ခြောက်ပေခန့်မြင့် သော်လည်း ရှည်ကိုင်းကိုင်းမဟုတ်။ လမ်းလျှောက်လျှင် ခေါင်းမတ်၊ ရင်ဖွင့်လျှောက်တတ်သည်။

မျက်လုံးမျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ လူပုံချောချောဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း အရွယ်ကောင်းစဉ်က ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန်ကမ်းလှမ်းခြင်းခံရတာဖြစ်မည်။ အသက် ၅၀ အရွယ်အထိ လေးတိုင်စင်ဘားကို ကျွမ်းကျင်စွာကစား နိုင်ဆဲပင်၊ ကျွန်တော်တို့အဆောင်ရှေ့က လေးတိုင်စင်ဘားတွင် ဆရာ ကစားနေသည်ကို တခါတွေ့ဖူးသည်။ သမရိုးကျကစားနည်းသာမက၊ ဘားတန်းပေါ်တွင် ကင်းမြီးကောက်ထောင်ကာ ရှေ့ပြန်၊ နောက်ပြန်ကျွမ်းနှစ်ပတ်သုံးပတ်ပင်ပစ်၍ ကစားသည်။ အသက်လည်းကြီးလာပြီဖြစ်၍ အမောခံနိုင်ပုံကားမရ။ ငယ်စဉ်က လက်ဖွေ့ထိုးခဲ့သဖြင့် အံသွား များကားမရှိတော့။ အံကပ် တပ်ထားရပြီ။

စစ်သားကြီးပမာ ကျားကျားယားယားရှိသောဆရာသည် တယောထိုးပြန်တော့ လည်း အဖိ၊ အဖော့ အပွတ်အသတ်၊ ဘိုးပြန် စပ်တွေနှင့် ပိရိခွဲနွဲ့နေတတ်သည်။ သို့သော် ကြာကြာ နားထောင်ခွင့်ကား မရပါ။ “တယော မကိုင်တာကြာတော့ လက်တွေက လိုသလို မရတော့ဘူးဗျ။” ဟုဆိုကာ တယောပြားလေးကို အသာအယာပြန်ချထားတတ်မြဲ။

ဆရာနှင့် တွေ့ဖူးသူတိုင်း တထပ်တည်းတူသောအဖြစ်မှာ ဆရာ၏လူမှုဆက်ဆံရေး သိမ်မွေ့မှုဖြစ်သည်။ တူသားအရွယ် ရဲဘော် ငယ်လေးများကိုပင် ခင်ဗျားနှင့်၊ ကျွန်တော်နှင့်ပြော သည်။ မည်သည့်အခါမှ အပေါ်စီးက ဆက်ဆံလေ့မရှိ၊ ငါသိငါတတ်လုပ်လေ့မရှိ။ ရဲဘော်ငယ် အချို့က သတိလက်လွတ်ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန်လာလျှင်ပင် လေးလေးစားစား နားထောင် ကာ ညင်ညင်သာသာတုံ့ပြန် တတ်မြဲ။ ဆရာ၏ထိုထူးခြားချက်ကြောင့်ပင် ဆရာနှင့် စကား ပြောရမည်ကို မကြာခဏတွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဆရာမြသန်းတင့်နှင့်ကျတော့ အနေနီး ပြီး အထိအတွေ့ ပိုများသောကြောင့်လားမသိ၊ စကားပြောရသည်မှာ ပို၍လွတ်လပ် သလို ခံစားရ၏။ ဆရာမြသန်းတင့်နှင့်က အတူနေအတွဲများသည့် တူနှင့် ဦးလေးလို။ ဆရာဇန်းမော် တင်အောင်နှင့်ကျတော့ ကိုယ့်အပေါ်ချစ်ခင်နွေးထွေးမှန်းသိပါလျက် အလိုလိုနေရင်း ရှိန်းနေ မိသည့် ဘကြီး၊ ဘဒွေးလို။

သို့သော် ဆရာ၏ လူမှုဆက်ဆံရေးပျော့ပျောင်းမှုမှာ နယ်နိမိတ်ရှိသည်။ အုပ်စိုးသူလူတန်းစား နှင့်ပက်သက်လာလျှင်ကား စာရေးရာတွင်ဖြစ်စေ၊ ထိတွေ့ပြောဆိုရာတွင် ဖြစ်စေပြတ်သားသည်။ တခါတွင်ကျွန်းအကျဉ်းစခန်းသို့ရောက်လာသော ထောင်မင်းကြီး ဦး ငြိမ်းလှိုင်(ထင်သည်) က ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ခေါ်တွေ့သော လူကြီးတဦးစနှစ်ဦးစထဲတွင် ဆရာလည်း ပါသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ အကူအညီ လိုပါက ပြောပါရန် ထောင်မင်းကြီးဦးငြိမ်းလှိုင်က ဆရာ့ အားကမ်းလှမ်းသည်၊ ဆရာက သူ့တဦးချင်းပုဂ္ဂိုလ်ရေးကိစ္စကို ဘာမှမပြော။

“ကျွန်တော့် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကိစ္စ ဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့အစိုးရနဲ့ ပက်သက် လို့တော့ ပြောချင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ အစိုးရဟာ တော်တော်တရားမဲ့တဲ့အစိုးရပဲ။ အပြစ်မဲ့ တဲ့လူတွေကို ဖမ်းပြီး ကျွန်းပေါ်မှာ ကိုယ်ထူကိုယ်ထအကျဉ်းချထားတယ်။ ဆယ့်ခြောက်ဆယ့်ခု နစ်အရွယ် ကျောင်းသားလေးတွေတောင်ပါတယ်။ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ယူဆရင် တိုင်းသိပြည်သိ ကြေညာပြီး ရုံးတင်တရားစွဲပေါ့။ အခုတော့လူသိမခံဝံ့ဘဲ ဒီကျွန်းလေးပေါ်မှာ ခိုးပြီး နှိပ်စက်နေ

တယ်။ ထောင်အခွင့်အရေးလည်းအပြည့်အဝမပေးဘူး။ ပြောရရင်သတ္တိမရှိတဲ့ မိန်းမရှာအစိုးရပဲ” ဟုပြောခဲ့ကြောင်း ဆရာပြန်ပြောပြသည်ကိုမှတ်မိနေသည်။

(ငါး)

ဆရာ့ပုံရိပ်ကိုဖော်ရာတွင် ဤစိတ်ချက်ကလေးတချက် လည်းတို့လိုက်ဖို့ လိုမည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျွန်းသို့ အပို့ခံခဲ့ရသော ၁၉၆၉ ခုကာလသည် တရုတ်ပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီအတွင်း ယဉ်ကျေးမှုတော်လှန်ရေး မုန်တိုင်းကြီး မွှေနေသည့်ကာလ။ ပါတီဗဟိုကို အမြောက်နှင့် ခွင်းကြပုဟူသော တော်လဲသံကြီး တုန်ဟီးပဲ့တင်နေသည့်ကာလ။ ထိုမုန်တိုင်းနှင့် တော်လဲသံကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ပါတီကိုလည်းပြင်းစွာရိုက်ခတ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်းပေါ်ရှိ ထောင်တွင်းပါတီသည်လည်း ရှောင်လွှဲ၍မရခဲ့။

ထိုမုန်တိုင်းကြီး၏ဒဏ်ကို ကျွန်းပါတီကော်မတီခေါင်းဆောင်ကြီးများ၊ အလယ်အလတ်ခေါင်းဆောင်များ၊ အောက်ခြေ ပါတီဝင်နှင့် ပါတီလိုလားသူများပါမကျန် မတူသည့်အတိုင်းအတာများအရ ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရသည်။ ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်လည်း ထိုမုန်တိုင်းဘေးမှမလွတ်ခဲ့။ တချိန်က ဆရာ၏ လူကြိုက်များကျော်ကြားသော “မြိုင်” ဝတ္ထုကြီးသည်ပင် ရန်သူလူတန်းစားနှင့် စေ့စပ်ရေးလမ်းစဉ်၏ ပြယုဂ်တစ်ခုအဖြစ် အချို့က ပုံဖော်ကြသည်။ ခေတ်ဟောင်း အချစ်သီချင်းကြီးကိုညည်းမိသည့် ဆရာ မြသန်းတင့်သည်လည်း မလွတ်။ နေ့စဉ်နေထိုင်မှုဘဝအတွင်းမှ သာမန်ကိစ္စလေးသည် အတွေးအခေါ်ကိစ္စကြီးဖြစ်လာတတ်သည်။ အဖွဲ့အစည်းနှင့်လူပုဂ္ဂိုလ်အကြား ချိန်ခွင်လျှာမျှမှု မှာသဟဇာတမဖြစ်ချင်တော့။

ထိုကာလများအတွင်းက ပါတီအသိုင်းအဝိုင်းအတွင်း နေ့စဉ်နေထိုင်မှုမှ အစဘုံသဘောကိုထိန်းသိမ်းရန်ကြိုးပမ်းကြသည်။ ပမာအားဖြင့် ဆေးလိပ်သောက်သူများ အတွက်ဆေးပေါ့လိပ်၊ ပွတ်ချွန်းများကို ဘုံစနစ်ဖြင့်စုစည်းကာ နေ့စဉ်ခွဲတမ်းဖြင့်ဝေသည်။ စားသောက်ရာတွင်လည်း ပန်းကန်ခွက်ယောက်ဇွန်းစသည်တို့ကို ထမင်းစားဆောင်မှာပင်စုထားသည်။ စားချိန်ကျမှ အသီးသီးယူကာ သုံးစွဲသည်။ ထိုကာလမျိုးတွင်ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်က ဇွန်း၊ ပန်းကန်၊ မက်ခွက်များကို သီးသန့်ခွဲ၍သုံးသည်။ စားသောက်ပြီးလျှင် အိပ်ဆောင်မှာပင် သီးသန့်သိမ်းသည်။ ဤသည်ကို ရဲဘော်ငယ်အချို့ကအမြင်မကြည်ကြ။ သီးသန့်ဆန်သည်။ ရဲဘော်ထုနှင့်ကင်းကွာ သည်ဟု ယူဆကြသည်။ ဆရာနှင့်တွေ့ဆုံကာ တိုက်ရိုက်ဝေဖန်ခြင်း ရှိမရှိကိုကားကျွန်တော်မသိ။ ထိုအသံဗလံများကို ကြားရ၊ မြင်ရဖန် များသောအခါ ကျွန်တော်စိတ်ဆင်းရဲသည်။ ဆရာ့အတွက်လည်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ကိုယ်တိုင်ဆရာနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးလိုသော်လည်း အားနာစိတ်ကြောင့်တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ အမှန်တကယ်လည်း ဤကိစ္စသည် နိုင်ငံရေးအတွေးအခေါ်ကိစ္စကြီးမဟုတ်။ အလေးအနက် ဆွေးနွေးစရာဟုပင် ကျွန်

တော်မထင်။ သို့ဆိုသဖြင့် ဘုံကိစ္စကို လစ်လျူရှုခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဘုံနှင့်ပုဂ္ဂလိက အကြားကိစ္စ ဆက်စပ်မှု ချိန်ခွင်ညှာမမျှဟုယူဆမိခြင်းသာဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆရာ့အပေါ် ထောက်ထားစာနာသောစိတ်က ဆရာနှင့်တွေ့ဆုံရန်ကျွန်တော်အား တွန်းပို့လိုက်သည်။ တရက်တွင် ဆရာ့ထံသွား၍ အကျိုးအကြောင်းကို အားနာနာနှင့်ပင် ပြောပြ မေးမြန်းမိသည်။ ကျွန်တော့် စကားကိုနား ထောင်နေရင်း အဝေးဆီသို့ဆရာငေးကြည့်နေသည်။ ဆရာ့မျက်နှာပေါ်မှ ဝေဒနာ ရိပ်မှုန်ရေးရေးကို ကျွန်တော်သတိပြုလိုက်မိသည်။

“ ရဲဘော်ရေ ကျွန်တော့်မှာက တီဘီရောဂါရှိနေတယ်ဗျ။ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေကို အများနဲ့ရောသုံးရင် ကျွန်တော့်ရောဂါ တခြားရဲဘော်တွေကို ကူးမှာစိုးရိမ်မိတယ်။ အဲ၊ ဒါကို ဆင်ခြင်ပြီး သီးသီးသန့်သန့်သုံးရတာပါ”။

ဆရာ၏ရှင်းပြချက်ကြောင့်ကျွန်တော့်ရင်မှာ လှိုက်ကနဲဖြစ်သွားသည်။ ဝမ်းနည်းခြင်းလား၊ ဝမ်းသာခြင်းလား ကျွန်တော်မခွဲခြားတတ်။ နှစ်ခုလုံးဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိသည်။

ကျွန်းပါတီကော်မတီသည် စစ်အစိုးရ၏ ဖိနှိပ်မှုအား အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲများဖြင့် တုံ့ပြန်ဆင်နွှဲရင်း ပါတီတွင်းညီညွတ်ရေး၊ အကျဉ်းသားထုညီညွတ်ရေးအတွက် အမှန်တကယ် ပင်ကြိုးပမ်းခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင်မုန်တိုင်းထန်နေသော ကောင်းကင်ယံတွင် ပျံသန်းနေသော ငှက်တအုပ်အား တကွဲတပြားမဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရသည်မှာ ထင်သလောက် မလွယ်လှပါ။

(ခြောက်)

“ ဂုဏ်သိက္ခာရှိမှ ဂုဏ်သိက္ခာထိန်းသိမ်းမှုရှိတယ်။ ဂုဏ်သိက္ခာမရှိရင် ဂုဏ်သိက္ခာ ထိန်းသိမ်းမှုဆိုတာလဲ မရှိနိုင်ဘူး။ ကွန်မြူနစ်တွေမှာ ကွန်မြူနစ်ဂုဏ်သိက္ခာရှိတယ်။ ကွန်မြူနစ် မှန်ရင် ကွန်မြူနစ်ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းဖို့တာဝန်ရှိတယ်”။

ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော မျိုးဆက်ဟောင်းရဲဘော်ကြီး ရဲဘော်မြတ်မင်းသွန်သင်ခဲ့သော စကားတခွန်းဖြစ်ပါသည်။ ဆရာ ဗန်းမော်တင်အောင်အကြောင်းတွေးလိုက်သည့်အခါ ထိုသွန်သင်ချက်စကားတခွန်း ကျွန်တော့်အတွေးတွင် အလိုလိုပေါ်လာပါသည်။

မှန်ပါသည်။ ဆရာသည် သူတန်ဖိုးထားရာဂုဏ်သိက္ခာကို သိစိတ်ရှိစွာ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းရှိသူဖြစ်ပါသည်။ တခုလုံးအရပြောလျှင် အဖိနှိပ်ခံ ပြည်သူတို့၏ဂုဏ်သိက္ခာ၊ တခုချင်းအရပြောလျှင် ဗန်းမော်တင်အောင်၏ဂုဏ်သိက္ခာ။

ဆရာသည် အတွေးတမျိုး၊ အပြောတမျိုး၊ အပြောတမျိုးအလုပ်တမျိုး လုပ်လေ့ရှိသူ မဟုတ်ပါ။ သူ့ဘဝတလျှောက် အတွေး၊ အပြော၊ အလုပ်တထပ်တည်းကျအောင်

ကြိုးစားခဲ့သူ၊ အဖိနှိပ်ခံပြည်သူများတွေးသလို ၊ ပြောသလို၊ လုပ်သလို တထပ်တည်းကျအောင် သီလစောင့်သူ၊ အကျင့်စရဏရှိသူဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါသည်။

သူ့ဘဝတလျှောက်လုံး သူ့ကလောင်သူ့အတွေးအခေါ်တို့ဖြင့် ပြည်သူဘက်မှ ရပ်ကာ ဖိနှိပ်သူလူတန်းစားအား အဆက်မပြတ် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ပါသည်။ ပြည်သူ့အပေါ် ဘယ်အခါမှ သစ္စာမဖောက်ခဲ့။ ရန်သူထံဘယ်အခါကမှ ဒူးထောက်အညံ့မခံခဲ့။

ကျွန်းအကျဉ်းခံဘဝမှာလည်း အကျဉ်းသားထုအကျိုးစီးပွားအတွက် အရက်လေးဆယ်အစာငတ်ခံ တိုက်ပွဲကြီးတွင် ရှေ့ဆုံးမှ ပါဝင်ခဲ့သည်။ အရက်လေးဆယ်နှင့် အောင်ပွဲရခဲ့သောကြောင့် အရက်လေးဆယ်တိုက်ပွဲဟု ခေါ်နေကြသော်လည်း တိုက်ပွဲစစဉ်က အရက်လေးဆယ်နှင့်အောင်ပွဲရလိမ့်မည်ဟု မည်သူမှ အာမခံနိုင်မည်မဟုတ်။ ယေဘုယျခန့်မှန်း တွက်ချက်မှုများ ရှိသည့်တိုင် ခန့်မှန်းထားသည်ထက်လည်းပိုနိုင်၏။ အောင်ပွဲခံသည်အထိ မိမိအသက်ရှင်ကျန်ရစ်လိမ့်မည်ဟု လည်းမည်သူမှမပြောနိုင်။ ပြည်သူ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ၊ ကွန်မြူနစ်ဂုဏ်သိက္ခာ၊ မိမိပုဂ္ဂိုလ်တဦးချင်းဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းရန် သန္နိဋ္ဌာန်ရှိသူများသာ ပါဝင်ဆင်နွှဲနိုင်သော တိုက်ပွဲမျိုးဖြစ်သည်။

အသက် ၅၀ အရွယ်ဆရာသည် လူငယ်ရဲဘော်များနှင့်ရင်ပေါင်တန်းကာ အရက်လေးဆယ်အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲကြီးတွင် ရဲဝံ့တည်ကြည်စွာ ပါဝင်ခြင်းဖြင့် သူတန်ဖိုးထားမြတ်နိုးသောဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းခဲ့ပါသည်။

(ခုနစ်)

၅၃ ရက်အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲကြီးမှာ ငရဲကျွန်းအားအပြီးသတ် ချေမှုန်းလိုက်သည့် တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်သည်။ ထိုတိုက်ပွဲကြီးအတွင်း ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင် ရဲဘော်(၈)ဦး အသက်ပေးလှူခဲ့ရသည်။ စစ်အစိုးရက နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားအားလုံးအားပြည်မသို့ပြန်ခေါ်ခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင်ပြည်တော်ပြန်ခရီးသည်လည်း ပန်းခင်းလမ်းတော့မဟုတ်ခဲ့။ သင်္ဘောအဆင်း ကျန်းမာရေးဆိပ်ကမ်းမှစပြီး အင်းစိန်ထောင်ဘူးဝအထိ ပုံစံမထိုင်ရေးတိုက်ပွဲကို တိုက်ကြရပြန်သည်။

ပုံစံမထိုင်သူများကို စောင်အုပ်ကာ ဆဲဆိုရိုက်နှက်ကြသည်။ အပြုံပြုံအလဲလဲသွေးသံရဲရဲနှင့်။

"အကြမ်းဖက်မှု ...အလိုမရှိ...အလိုမရှိ"

"စစ်အစိုးရ... ကျဆုံးပါစေ...ကျဆုံးပါစေ"

အင်းစိန်ထောင်ဘူးဝမှ အရဏ်ဦး တိုက်ပွဲမှာ ရိုက်သံ၊ နှက်သံ၊ ကြွေးကြော်သံများနှင့် ညံပွက်သွားတော့သည်။

၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ မတ်လထောင်မှလွတ်ချိန်အထိ ကျွန်တော်အဆောင်သို့မရောက်တော့။ အလုံတိုက်အပါအဝင် တိုက်ခန်းများအတွင်း၌သာ သံသရာလည်နေခဲ့ရသည်။

ထောင်မှလွတ်ပြီး ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်ရန်ကုန်သို့တခေါက်ရောက်ဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲသောရဲဘော်မိသားစုများအတွက် ပါလာသောကျွန်တော့်ယာထွက် ငရုတ်သီးခြောက်အိတ်ကြီးကို တည်းခိုအိမ်ရှင် ရဲဘော်ကြီးထံအပ်လိုက်သည်။ ရဲဘော်များ၊ မိတ်ဆွေများအား တအိမ်ဝင်၊ တအိမ်ထွက်သွားတွေ့သည်။ ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်ကိုကား ကျွန်တော်စားပွဲထိုးလုပ်ကူနေသော အိမ်ရှင်ရဲဘော်ကြီး၏ ပလက်ဖောင်းလက်ဖက်ရည် ဆိုင်လေးတွင် နာရီဝက်လောက်သာစကားပြောခွင့် ရလိုက်သည်။ နောက်တကြိမ် ဆရာနှင့် တွေ့ရန် စိတ်ကူးရှိသော်လည်း အရေးပေါ်ကိစ္စပေါ်လာသဖြင့် မတွေ့နိုင်တော့ပါ။ ထိုရက်က တွေ့ဆုံခြင်းသည် ဆရာနှင့်ကျွန်တော်၏ နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်သို့လည်း နောက်ထပ်မရောက်နိုင်တော့။

၁၉၇၈ ဆရာကွယ်လွန်ချိန်တွင်မူ ကျွန်တော်သူပုန်ဝရမ်းပြေးဘဝသို့ရောက်နေခဲ့ပြီ။

ယခုဆိုလျှင် ဆရာကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း(၃၀) နီးပါးတိုင်ခဲ့ပါပြီ။ ဆရာ၏အသက်ရှင်စဉ်ဘဝသည် အစမှ အဆုံးတိုင် အဖိနှိပ်ခံ ပြည်သူတို့အတွက် တိုက်ပွဲဝင်ရင်းကိုယ်ကျိုးစွန့်အနစ်နာခံမှုတို့ဖြင့် အသားကျနေသော ဘဝဖြစ်ပါသည်။ ကြီးမြတ်စွာ အသက်ရှင်၍ ဂုဏ်မြောက်စွာ သေဆုံးခဲ့သောဘဝဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တိုက်ပွဲဝင်သူရဲကောင်းများ တိုက်ပွဲဝင်စာပေ ခေါင်းဆောင်ကြီးများ ကျဆုံးကွယ်လွန်ပြီးနောက် ၎င်းတို့အား ဂုဏ်ပြုဥဒါန်းကျူးလေ့ရှိကြပါသည်။ အမှန်ပင်မပျက်မကွက် လုပ်ကြရမည့်တာဝန်လည်းဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့အသက်ရှင်စဉ်ကမူ သူတို့၏တခုလုံးဆိုင်ရာ အားကောင်းချက်များကို မကြာခဏမေ့လျော့ထားတတ်ကြပါသည်။ သူတို့၏ တစိတ်တပိုင်းအားနည်းချက်များကို ကား မမေ့မလျော့–စာဖွဲ့ဇာခြဲ့တတ်ကြပါသည်။ ဤနည်းဖြင့် သူတို့၏ စိတ်အားနာကျင်ဆင်းရဲစေခဲ့ပါသည်။ ဤသည်မှာ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ သင်ခန်းစာဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အကြွင်းမဲ့သန့်စင်သူများမဟုတ်ကြပါ။ အကြွင်းမဲ့ သန့်စင်သူဟူ၍ လည်းမရှိနိုင်ပါ။ မြင့်မြင့်ပျံကာ၊ ဝေးဝေးမြင်နိုင်စွမ်းရှိသော ငှက်ဘုရင်လင်းယုန်များသည်ပင် ကံမကောင်း အကြောင်းမလှစွာပင် ကြက်မတဝတ်စာ အနိမ့်တွင်ပျံရသည့်အခါမျိုးရှိတတ်ပါသည်။ နက်ရှိုင်းပြာမှောင်သော ဟင်းလင်းပြင်မှ ကိုယ်ပိုင်အလင်းဆောင် ကြယ်တာရာများသည်ပင် အကြောင်းအားလျော်စွာ အရောင်မှိန်ဖျော့ရသည့်အဖြစ်မျိုး ကြုံရသည်သာဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကိုယ်ပိုင်အလင်းဆောင်ကြယ်တာရာများ မြင့်မြင့်ပျံ၍ဝေးဝေးမြင်နိုင်သော ငှက်ဘုရင် လင်းယုန်များ၏ ဂုဏ်ပြောင်စွာသေဆုံးမှုကိုသာမက ၎င်းတို့၏ အသက်ရှင်စဉ် ကြီးမြတ်မှုကိုပါ အသက်ထင်ရှားရှိနေချိန်မှာပင် အသိမှတ်ပြုသင့်ပါသည်။ သူတို့၏ တစိတ်တပိုင်းချွတ်ယွင်းချက်များအား စာနာစိတ်ဖြင့် ကြင်နာစွာ ပြုစု ကုသ သင့်

ကြပါသည်။ ဤနည်းဖြင့် သူတို့အပေါ် မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားကြောင်း သူတို့မသေဆုံးမီ ကပင် ပြသသင့်ပါသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ အတိတ်တချိန်က ကျွန်တော်တို့၏ဒုက်ဘုရင် လင်းယုန်ကြီး ဆရာဇန်းမော်တင်အောင်အပေါ် ဝစီကံ၊ မနောကံ၊ တို့ဖြင့် ကံပြုမှားခဲ့ကြဖူးသော ရဲဘော်များ (ထိုစဉ်က ရဲဘော်ငယ်များ)၊ မိတ်ဆွေများကလည်းသူတို့၏အမှားများကို ဝန်ချခဲ့ကြပြီးပါပြီ။ ထိုအတွက်လည်း သာဓုခေါ်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တဦးချင်းအရဆိုရပါမူ ဆရာဇန်းမော်တင်အောင် ကွယ်လွန်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် သစ္စာတိုင်ဆုတောင်းခြင်းအမှုတခု ပြုချင်ပါသည်။

အို… လောကပါလ ဓမ္မစောင့်နတ်…

သင့်အားတိုင်တည်၍ ငါသစ္စာဆိုအံ့…။

ငါ – သည် ဆရာဇန်းမော်တင်အောင်သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ် ကလည်း သူ၏အသက်ရှင်စဉ် ကြီးမြတ်မှုကို အသိအမှတ်ပြုတန်ဖိုးထားခဲ့ပါသည်။

ငါ့ – ဆရာ–ဂုဏ်ပြောင်စွာ ကွယ်လွန်ပြီးနောက်တွင်လည်း သူ၏ စိတ်ဓာတ်ကောင်းမွေကို ဆက်ခံရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချခဲ့ပါသည်။

ဤမှန်သောသစ္စာစကားကြောင့်–ဆရာစက်ဆုပ်ရွံရှာသော ပြည်တွင်းစစ်နှင့်အတူ စစ်အာဏာရှင်စနစ် အမြန်ကျဆုံး၍ ဆရာလိုလားတောင့်တသော ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးနှင့်တကွ ပြည်သူတို့၏ ဒီမိုကရေစီအရေးတော်ပုံကြီး အောင်မြင်ပါစေသတည်း။

မြတ်နိုး

အတွဲ့ပတ္တိ

✱ အနီမျိုးစေ့ရဲရဲ
ကြဲဖြန့်သွားသူ–

✱ ရှုဝံလေလား
'ဒန်ကို'လား
ခွဲခြားပြောဖို့ခက်သူ–

✱ မပြောနိုင်တဲ့အချက်
ပြောရခက်တဲ့အကွက်တွေလည်း
ဆက်သိမ်းထုပ်ထားကြဆဲပါ။ ။

ရဲဘော်စိုးချစ်
(၂၃၊ ၁၀၊ ၂၀၀၇)

ကျနော်တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးတဲ့ ဦးလေးဇန်းမော်တင်အောင်

*ကျနော့်အသက် ၁၀ နှစ်လောက်
ကျနော် ရန်ကုန်ထောင်ကို ခဏရောက်
အဖေနဲ့တွေ့၊ ဦးလေးနဲ့လည်းတွေ့
ကျနော်မူလတန်းကျောင်းသားရဲ့ သူရဲကောင်းကြီး
လွတ်လပ်ရေးခေတ် ထောင်မင်းသားကြီး
သူပုန်ကြီးနဲ့ အမေကို ရေးသူ
(ဦးလေးရဲ့စာတွေကိုတော့ မဖတ်ဖူးသေးပါဘူး)
အကြားနဲ့ကိုးကွယ်ရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
ဒီလိုနေရာမှာ လာတွေ့ရ
သူ့အပါးမှာက–

ရွှေဓား
မိုးဟိန်း
မောင်နေဝင်း
လင်းယုန်မောင်မောင်
ဆန်းညွှန့်ဦး ဦးလှခင်

"တန်း"ဝင်စာရေးဆရာတွေပေါ့။

*ချိုးဖြူအလံတွေက တဝဲဝဲ
မြတ်လေး၊ မာမာအေး၊ ရီလေးစသူတို့ရဲ့
တေးသံတွေက တဝေဝေ
တပြည်လုံး ငြိမ်းချမ်းရေး
တကမ္ဘာလုံးငြိမ်းချမ်းရေး
ဝှဲချီးကြွေးကြော်
အော်ဟစ်တောင်းဆိုနေချိန်မှာ
ကျနော်တို့အိမ်ကို ရောက်လာတယ်

ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း
ပိုလ်ချုပ်ကျော်ဇော
ဒေါက်တာဆင်ဖိုး
ဒဂုန်တာရာ
နောက်ပြီး
'ပြည်တွင်းစစ်'စာအုပ်ရေးလို့
ထောင်နှစ်ရှည်ကျခဲ့တဲ့ ဦးလေး
အရေးကြီးသမို့
အဝေးခရီးကို ထွက်ခဲ့ကြတာလေ။

*နောက်တခါကတော့
မစည်ကားအပ်သောနေရာ
ရေပတ်လည်ဝိုင်းသောနေရာ
အာဇာနည်တွေ ကျဆုံးတဲ့နေရာ
ဦးလေးရယ်၊ ဦးမြသန်းတင့်ရယ်
လေထီးဗိုလ်အုန်းမောင်ရယ်၊ ဆရာ ရာဂျန်ရယ်
ဦးခင်မောင်မြင့်ရယ်၊ (အန်ကယ်ကြီး) သခင်ခင်အောင်ရယ်
ခေါင်းဆောင်တွေ၊ သူရဲကောင်းတွေ
ထင်းခုတ်၊ ခြံလုပ်
ရေထမ်း၊ ငါးဖမ်း
အလုပ်ကြမ်းတွေလုပ်ရင်း
သီချင်းဆို၊ ကြွေးကြော်သံတိုင်
အုန်းသီးစား၊ အစာငတ်ခံ
သေကံမရောက်၊ သက်မပျောက်ပဲ
ကျန်ကောင်းလို့ကျန်
အိမ်ပြန်ရောက်ခဲ့ကြတယ်။

*ဦးလေးနဲ့တွေ့လေတိုင်း
ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေ၊ လူတော်တွေနဲ့အတူ

သစ္စာ၊ မေတ္တာ
သီလ၊ သမာဓိ
ပညာ၊ သတ္တိ
ပြည့်ဝပါဘိ၊ တွေ့ရပါ၏
ဒါပေမဲ့
တရက်မှာတော့
ထောင်ထက်လည်းမှောင်
ကျွန်းထက်လည်းစွန်း
တကမ္ဘာခြားကို ယွန်းလေတော့
ဦးလေးတယောက်တည်း
မဟုတ်တာ၊ မဟုတ်တာ
ကြံတောသုသာန်မှာ
ရှမ်း၊ ဗမာ၊ ကချင်၊ ကရင်
ကုလား၊ တရုတ်၊ လူမျိုးစုံစွာ
သံဃာတော်များလည်းရောက်လာ
ခရစ်ယာန်သီလရှင်များလည်းပါ
သူဘရာဇာလည်းပါ
ထုတ်ဝေသူလည်းပါ
ဘိုးတော်တောင်ပါရဲ့
တိုက်ဖော်တိုက်ဖက်၊ ရေးဖော်ရေးဖက်
လေးစားသူ၊ ကြည်ညိုသူ
သူ့တန်ဖိုးသိသူတွေ
ဓမ္မတေးတစာစာ၊ ကြေးစည်သံလေး တသာသာနဲ့
နှင်းဆီနီတွေကဝေဝေဆာဆာတဲ့
အသေလှတဲ့ကျနော့်ဦးလေး
စောပေမဲ့ ဖြေနိုင်ပါရဲ့
အော်–ငါ့အလှည့်ကျလည်း
သူ့လိုပဲသေချင်လိုက်တာ။ ။

ဖိုးသံ (လူထု)

၁၉၇၈ အောက်တိုဘာ ၂၇၊ ဗန်းမော်တင်အောင်ဈာပန ကြံ့တောသုသာန်၊ သစ်တပင် (ငှက် ၂ ကောင် အမေးအဖြေ)

ဗန်းမော်တင်အောင် ဈာပန
စည်ကားစွ ပြည်သူတွေ
စာပေချစ်သူတွေ၊ အမှန်တရားချစ်သူတွေ
တော်လှန်ရေးချစ်သူတွေ၊ အနီရောင်ချစ်သူတွေ
အဲဒီနေ့က
ဈာပနပွဲပြီးစ တခဏ
ပြည်သူတွေ ပြန်ထွက်လာခါစ
သုသာန်အဝတွင်
သစ်တပင်ထက်
ငှက် ၂ ကောင်
ငှက်မောင်နှံလား၊ ဘာလားညာလား
ငါကားမသိ
သူတို့စကားတော့ ကြားလိုက်မိ။

ငှက်ပို့မ။ ။ အိုလူတွေ … လူတွေ
များလိုက်တဲ့ လူတွေ
လှလိုက်တဲ့ လူတွေ
ကျားမမရွေး အလှသွေးကြွယ်ကြ
သူတို့မျက်နှာက ပန်းနုရောင်ရိပ်
အရုဏ်လည်း ဖိတ်အန်မလာ
ဆည်းဆာသန်းချိန်လည်း မဟုတ်ပါဘဲ
ရဲနေတဲ့ သည်အလှ
သူတို့ဘယ်ကရ။

ငှက်ပို့ ။ ။ နင်မမြင်လား၊ သူတို့ရင်မှာ
ထိုးစိုက်လာတဲ့ နှင်းဆီတွေ
နှင်းဆီအရိပ်၊ ဖိတ်စင်ရိုက်ခတ်
သူတို့မျက်နှာမှာ ထင်ဟပ်
မိတ်ကပ်မခြယ်၊ ရဲသွေးခြယ်
ပန်းနုရောင်ရိပ် လှနေတယ်။
ငှက်ပို့မ ။ ။ ဟုတ်စ–နှင်းဆီ
လူတိုင်းကိုယ်စီ၊ များစွ နှင်းဆီ
နှင်းဆီ ဘယ်ကလာ
နှင်းဆီ ဘာကိုညွှန်း။
ငှက်ပို့ ။ ။ နှင်းဆီရဲ့ နိမိတ်ပုံ
သူရဲကောင်းကို ဂုဏ်ပြုခြင်း
ကိုယ်ကျိုးမဖက်၊ ပြည်သူအကျိုးအတွက်
ဘဝပေးဆက်သူ
သူလိုလူကို ဂုဏ်ပြုခြင်း
စာပေကိုချစ်၊ ပြည်သူကိုချစ်၊ လူသားကိုချစ်
အမှန်တရားကိုချစ်၊ တော်လှန်တရားကိုချစ်
အနီရောင်ကိုချစ်၊ အနက်ရောင်ကိုမုန်း
ရန်သူကိုမုန်း၊ နယ်ချဲ့ကိုမုန်း၊ ဖောက်ပြန်ရေးကို မုန်း
စစ်အာဏာရှင်စနစ်ကို မုန်း
ဘဝတလျှောက်လုံး၊ ကိုယ်ကျိုးလုံးလုံးမဖက်
မိသားစုအတွက် နောက်ဆံမတင်း
နရသိန်မှာ အညှဉ်းခံ
တဘဝလုံး အငတ်ခံ
ကိုကိုးကျွန်းမှာ မီးစားခံ
သည်လူဟာ သံမဏိအစစ်
သူ့ရင်ခွင် ကျယ်တယ်
သူ့နှလုံးသား ခံကတုတ်
ကျောက်ဆစ်ကျောက်သားနဲ့ ထုဆောက်တယ်
သူ့ဦးနှောက်ဟာ အနီ ရာခိုင်နှုန်းတရာ

ဒါကြောင့် သူ့အတွက်
ပြည်သူတွေပေးဆက်လာကြတာ နှင်းဆီနီတွေပါ
နှင်းဆီနီဟာ အလွမ်းပန်း
လွမ်းရသူအတွက် ဂုဏ်ပြုပန်း
နောက်ပြီး ရဲရင့်ပန်း
နောက်ပြီး ထင်ရှားတဲ့သာဓက
လူထုက
အနီရောင်ကို လက်ခံကြတယ်။ ။

မောင်လှဝင်း(မြင်းခြံ)
၂၅-၁၀-၂၀၀၇။

ဗန်းမော်“သူပုန်”

✱ တကျွန်းစံစံ
ထောင်နန်းစံစံ
မြန်မာပြည်အရေး
ပြည်သူ့ရေးကို
တွေးဆရည်မျှော်
ဆရာဗန်းမော်။

✱ သေရဲပျော်
တိုက်ရဲပျော်
ဗန်းမော်“သူပုန်”
ဒို့“လင်းယုန်”။ ။

ငြိမ်းချမ်းသူ

သမိုင်းသက်သေတင်ခဲ့ပြီ

* ဗန်းမော်တင်အောင်ဆိုတာ
ကလောင်သာ နီတာမဟုတ်
ပုဂ္ဂိုလ်အရလဲ ထက်မြက်
ပြည်သူဘက်က ရှေ့ဆောင်
ပြည်သူ့အလင်းရောင် ...

* ဒီအလင်းရောင်ကို
အမှောင်တွေက ရန်သူလုပ်
ချုပ်ကြ အုပ်ကြ ဖမ်းဆီးကြလဲ
ဖုံးကြ ဖိကြ ဖျက်ဖို့ကြလဲ
ညတကာကို ကျော်ဖြတ်ရင်း
အလင်းဟာ အလင်း
ကြာလေ လင်းလေ ဝင်းပလေပေါ့
ညတာနက်လေ ထင်ရှားလေပေါ့
မဖျော့မမှိန် တထိန်ထိန်နဲ့
အရှိန်မပျက် ဂုဏ်သိန်လက်ခဲ့
သမိုင်းသက်သေ တင်ခဲ့ပြီ။

(၂)

* ဗမာစာပေ သမိုင်းမှာ
ဆရာကြီးမှိုင်းရဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ်
ခေါင်းမော်ပြီး ချီတက်
ပြည်သူအတွက် ဦးထိပ်ပန်
နိုင်ငံရေးစံ သာမက
အနုပညာစံ အရပါ တံခွန်ထူ

စာပေသြဇာကြီးသူ တဦးဖြစ်ခဲ့တာ
ဆရာဇန်းမော်တင်အောင်ပါပဲ။

✱ 'တော့ကာသာဘဲရယ်နဲ့'လို့
ခနဲ့ချင်ခနဲ့
ကဲ့ရဲ့ချင်ကဲ့ရဲ့
ရင်ထဲကလာတဲ့ ပင်ကိုအသံနဲ့
ကိုယ်ပိုင်ဟန်ထူထောင်ပြီး
သြဇာကြီးခဲ့တဲ့ကလောင်ဟာ
ဇန်းမော်တင်အောင်ပဲဆိုတာ
စာပေနယ်တခုလုံး သိပါတယ်။

✱ ဇန်းမော်တင်အောင်ကို
ထောင်ထဲသွင်း
အကျဉ်းချ
တကျွန်းပို့ ...
ချေမှုန်းဖို့ကြိုးစား
မတရားပြုခဲ့ကြသူတွေသာ
(ခုတော့ ...) ထာဝရ သေဆုံး
ပျက်သုဉ်းသွားရရင်း
သမိုင်းအမှိုက်ခြင်းထဲ ရောက်သွားရ
ဇန်းမော်တင်အောင်ကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံး
အသက်ဆုံးသွားခဲ့ပေမဲ့ ဆက်ရှင်သန်
နာမည်တွင် ကျန်ခဲ့ရုံမျှသာမက
စံထားရမယ့် သူ့လက်ရာ
အနုပညာတွေပါ ဆက်ပြီးကျန်
အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်ရင်း
အချိန်ကာလ မျဉ်းတွေကို လွန်မြောက်
ရှင်သန်ထမြောက်မှုတွေနဲ့ ဆက်ပြီးရှင်

ဂုဏ်ရောင်တလွင်လွင်နဲ့ တောက်ပဆဲ
နှလုံးသားထဲက ဒီကြယ်နီ
ကမ္ဘာတည်သရွေ့ တည်ပါစေ။ ။

ဝင်းတင့်ထွန်း
၁၈–၁၀–၂၀၀၇

(၂၃–၁၀–၁၉၇၈ နေ့က ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရတဲ့ ဆရာဇန်းမော်တင်အောင် အတွက်၊ ဇန်းမော်တင်အောင် အမှတ်တရ)

ဗန်းမော်တင်အောင်နဲ့သူ့ကလောင်

✱ သူ ....
လူသာမနိပါပဲ
အမှောင်ထဲမှရုန်းထ
ဘဝကိုလောင်မြိုက်ရင်း
အလင်းတစ ထွန်းညှိ
နလုံးရည်လောင်စာဖြည့်တယ် ....
ဦးနှောက်မျှင် မီးစာကျစ်တယ် ....။

✱ ကလောင်တချောင်းနဲ့
သမိုင်းကို ကောက်ကြောင်းဆွဲ
တိုက်ပွဲထဲ ဖြတ်သန်းရင်း
ကိုယ့်ပုံတူကိုယ်ရေးလို့....။

✱ သည်ကလောင်နဲ့ပဲ
ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့စစ်
ချစ်သူနဲ့မုန်းသူ
ပြည်သူနဲ့ရန်သူ.... ....
အမှန်နဲ့အမှား
ပြတ်သားတဲ့ စည်းကြောင်းတခုဆွဲတယ် ....။

✱ သည်ကလောင်နဲ့ပဲ
စူးထိုး .... မြေဆွ .... ပက်ကြဲ
ဖွဖွညင်ညင် .... ပေါင်းသင်
ပင်စည်မထိ .... အမြစ်မငြိ
ပကာတိ ချစ်ခြင်း
မေတ္တာပန်းခင်းစိုက်တယ် ....။

✱ သည်ကလောင်နဲ့ပဲ
ရန်သူ့အသဲ စူးနစ်ထိုးစိုက်
ဒေါသပန္နက်ရိုက်
လောကအတွက် မိုက်သတဲ့ ....
ကျွန်းစခန်းမှာ
ကလောင်တချောင်းနဲ့
ခေါင်းတလားထမ်းပြီး တိုက်ခဲ့တယ် ....။

✱ ဝိဇ္ဇာပညာတောင်တက်ခရီးရှည်မှာ
အဘိဓမ္မာ
ဝမ်းစာလုံတယ် ....
သူ့ရင်အုံဖြန့်ကျက် .... ထွန်ယက်
သမန်းညက် ....
သီးထွက်ကောင်းလေစွ။

✱ အမေ့အိမ်နဲ့ ....
နရသိန် .... ကိုကိုးကျွန်း
လွန်းပြန်ခရီးသွား
သစ္စာတရားရှာ ....
ဒုက္ခသစ္စာ .... စာမျက်နှာခေါက်ရိုး
ကျိုးပြီးရင်းကျိုးခဲ့ .... ။

✱ မီးတောက်အရက်လို
ခါးသက် .... ရတ
ဘဝပြတ်ရွေ့ကြောမှာ
ရတနာသိုက်ဖြစ်တည်
ပထဝီမြေလွှာ သေလာထုအတွက်
ထည်ဝါမိုးလု .... မားမတ်ပြု
မှတ်တိုင်တခုစိုက်ထူ
သူ ....

ဖိုးနီ(၃၀-၁၀-၀၇)

ဆရာဇန်းမော်တင်အောင်သို့

(၁)

တောင်ပံတွေ တဖျတ်ဖျတ်
ခတ်နေဆဲ လင်းယုန်
အား အပြည့်
နားလေ့မရှိတဲ့ လင်းယုန်
တိုက်ပွဲအပြည့်
မှားလေ့မရှိတဲ့ လင်းယုန်
ဦးမညွတ်
ဒူးမထောက်
ပြောင်မြောက်တောက်ပတဲ့ လင်းယုန်နီ ...

(၂)

ချစ်ခြင်းတွေ အတွက်
ချစ်ခြင်းတွေ စွန့်လွှတ်
မှန်မြတ်ခြင်းတွေ အတွက်
မှန်မြတ်ခြင်းတွေ ပေးလှူ
ဂူပေါ်မှာ နှင်းဆီနီပြည့်လျှမ်းလို့
ဖျတ်ခနဲ တူတံစဉ် လွှမ်းလို့
နောက်ပြီး "ပိုင်ဆိုင်တော်မူရှင် ... ဘုရားသခင်"
မြေပြင်အမျှ ချည်နှောင်သမျှတို့သည်
ကောင်းကင်ပေါ်၌ ချည်နှောင်ပေလိမ့်မည်
မြေကြီးပေါ်၌ ဖြေလွှတ်သမျှတို့သည်
ကောင်းကင်ပေါ်၌ ဖြေလွှတ်ပေလိမ့်မည်
... ...

(၃)

ဘာသာတရားတွေ ဆုံစည်း
လင်းယုန်ကြီးရဲ့ အဆုံးခရီး
အပြင်းဆုံး မီးထဲမှာ
ပြာတုံး
ပြာခဲ
တဖြစ်လဲနေပေမဲ့
ခတ်နေဆဲ တောင်ပံက
တဖျတ်ဖျတ် ... ...။ ။

ခန့်ဦး (မန်းတက္ကသိုလ်)

ကြယ်ရောင်လရိပ်

✱ ပင်စည်ထွားကျိုင်း
သစ်ခက် ကိုင်းယှက်
နက်ရှိုင်း တိုးဝင်
မြေပြင် ကုတ်ခြစ်
အမြစ်တွယ်ဆဲ
ရှင်သန်မြဲလေ။

✱ ကျောက်စိုင် ကျောက်ထု
မဟာပံသု
ဇဟိုပြု
ထုဆစ်ခိုင်မာ
ကမ္ဘာတည်မြဲ
မယိုင်မလဲပေ။

✱ မိုးနဲ့မြေကြား
ပန်းများကို ပွင့်စေခဲ့သူ
မြစ်များကို စီးဆင်းစေခဲ့သူ
တောင်များကို ရွှေ့ပြောင်းခဲ့သူ
ကြယ်များကို ပြိုးပြက်
လင်းလက်စေခဲ့သူ
သူ ... ...
ကြယ်ရောင်လရိပ်
မျှော်မှန်းစိတ်ကူး
မီးရှူးတန်ဆောင်
ပြည်သူ့ရင်ထဲက အလင်းရောင်
ဇန်းမော်တင်အောင်။ ။

စိုးမြင့်မြတ်
(၈–၁၁–၀၇)

လူတယောက်ရဲ့ "တန်ဖိုး"

ဆရာ ... မကွယ်လွန်မီ မှာကြား
စကားတခွန်း
ရွှန်းပတောက်ပြောင်
အလင်းဆောင်ဆဲ ... ...။

ဆယ်စုတခုလွန်မြောက်
ရှစ်လေးလုံးရောက်စဉ်
ယခင်အခါက
ဆရာ့စကား
မှတ်သားနာယူ
တန်ဖိုးရှိသူ ဟူသမျှ
လမ်းပေါ်ထွက်ဆန္ဒပြ
ပခုံးပေါ်ကျ တာဝန်
ကျေပွန်စွာထမ်း
ဖြတ်သန်းနေတဲ့ မဆလခေတ်
တပါတီစနစ်ကို ဖြိုဖျက်ပစ်ခဲ့ကြ ... ...။

ဆရာရေ ...
ဆယ်စုနှစ်ခုဟောင်းပေမယ့်
မပြောင်းလဲတဲ့ဖြစ်စဉ်
စစ်အာဏာရှင်စနစ်အောက်မှာ
ဗျာ–တန်ဖိုးရှိသူတွေများမှများ
ဆန္ဒပြလိုက်–အဖမ်းခံရလိုက်
ထောင်ထဲဝင်လိုက်–ပြန်ထွက်ရလိုက်
ဆန္ဒပြလိုက်–အရိုက်ခံရလိုက်
ဆေးခန်းထဲရောက်လိုက်–တချို့ခေါင်းထဲရောက်လိုက်

တစိုက်မတ်မတ်
ပြည်သူ့ဘက်က ရပ်သူ
လူတွင်မက
သာသနာ့စခန်းက
ရဟန်းသံဃာ
သူတော်စင်များပါမကျန်
သာသနာ့အလံမလဲရအောင်
ဖွဲ့ဝီရိယ၊ စိုက်ထူနေကြရပါပြီ။

ဒီမှာမိတ်ဆွေ
ခင်ဗျားပခုံးပေါ်က စစ်ဖိနပ်တဖက်နဲ့
ခေါင်းပေါ်က လူသတ်လက်နက်
အကြမ်းမဖက်ဘဲ မဖြိုဖျက်နိုင်
အကြမ်းမဖက် မုန်းချက်
နှမ်းထွက်မကိုက်
ဒီတော့တိုက်ပွဲဝင်ကြရအောင်
အမှောင်ထဲမှာစည်းလုံး
စည်းရုံးနားစွင့်ရင်း
ဆရာပြောတဲ့
လူတယောက်ရဲ့ "တန်ဖိုး"
ကျနော်တို့ရဲ့ "တန်ဖိုး" ကို
တအားမြှင့်လိုက်ကြရအောင်လား။ ။

(ဆရာဇန်းမော်တင်အောင်အားအမှတ်တရ)
အောင်သွေး

ထည်ဝါလင်းယုန်

✱ သူလွန်ခဲ့တာ
နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ် ရှိရော့မယ်
ဟုတ်တယ်
သူ့ကိုလွမ်းဆွတ်တမ်းတ
သတိရကြတုန်းပဲ
ဟုတ်တယ်
သူ့ကို ကြောက်ရွံ့ချောက်ချား
ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားကြတုန်းပဲ

✱ ချစ်သူမုန်းသူ
မလိုသူတွေက
ဘယ်လိုသဘောထားထား
သူ့ရဲ့
ဂုဏ်သိက္ခာ ကြီးမားမှုဟာ
ပျက်ပြား မသွားပေဘူး

✱ ၂၉ နှစ်အရွယ်
မျိုးဆက်သစ်လူငယ်တဦးဟာ
လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၉ နှစ်က
ကွယ်လွန်တဲ့သူအကြောင်း
သိကောင်းမှ သိပေမဲ့
သူလျှောက်ခဲ့တဲ့ သမိုင်းလမ်း
ဖြတ်သန်းနေရဆဲပါ

✱ ၇ ရက်ဇူလိုင်အစ
၇၄ – ၇၅ – ၇၆ အလယ်
၈ ၈ လုံးအဆုံး

အုန်းအုန်းကြွက်ကြွက်
အကြမ်းမဖက်
ဆန္ဒပြလမ်းလျှောက်
သပိတ်မှောက်ခဲ့စဉ်က
သေနတ်အားကိုးစစ်အစိုးရ
'ချ'ခဲ့တာတွေ မမေ့ပါနဲ့

✱ ၈'၄လုံးအရေးတော်ပုံ
သူပုန်ကသွေးထိုး
မင်းမဲ့စရိုက်ကြီးစိုးသတဲ့
သေနတ်အားကိုးစစ်အစိုးရ
'ချ'ခဲ့တာတွေ မမေ့ပါနဲ့

✱ ဘုရားသားနဲ့ သာမန်ပြည်သူ
ကျောင်းသားနဲ့ တက်ကြွသူတွေ
စားဝတ်နေရေးဒုက္ခဘေးမှ
ကင်းဝေးစေကြောင်း ဆုတောင်းမေတ္တာပို့
သူတို့ဟာ
ဆူပူလှုံ့ဆော်ရေးသမား
အဖျက်သမားတဲ့လား
တာဝန်မဲ့ပြောစကား
သေနတ်အားကိုးစစ်အစိုးရ
'ချ'ခဲ့တာတွေ မမေ့ပါနဲ့

✱ စစ်နဲ့ငြိမ်းချမ်းရေးပြဿနာ
ငြိမ်းချမ်းရေးနှစ်ခုကြားစစ်ရှိနေတာပါ
ငြိမ်းချမ်းရေးကထာဝရ စစ်ကတဒင်္ဂ
ပင်မရေစီးကြောင်းမပြောင်းလဲသော်လည်း
ငြိမ်းချမ်းရေးသို့သွားရာလမ်း

ခက်ခဲကြမ်းတမ်းမှာ ဓမ္မာတာပါ

✱ ဓမ္မနဲ့ အဓမ္မ
လမ်းဆုံလမ်းခွ
တွေ့ဆုံဆွေးနွေး သင့်မြတ်ရေးမှာ
ဘယ်သူကပျော့ပျောင်း ဘယ်သူကတင်းမာ
အဖြေရှာတာပါ

✱ ပြည်သူနဲ့ စစ်အစိုးရ
သဟဇာတမဖြစ်
ခေတ်ဆိုးခေတ်ကျပ်ထဲ
မုန်တိုင်းထဲက ဗမာပြည်
လွတ်လပ်ရေးနဲ့ ဒီမိုကရေစီ
တောင်းလဲတောင်း တိုက်လည်းတိုက်
ရရင်ရ မရရင်ချ 'ချမှရမယ်'ရဲဘော်တို့

✱ ဟုတ်တယ်
သူကထိုသို့သတိပေးခဲ့တယ်
ကလောင်ထက်တဲ့သူ့စာသူ့အမှာ
ခေတ်စနစ်ရဲ့ပြဿနာ
လူတန်းစားတိုက်ပွဲအဖြစ် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ
သွေးနဲ့ရင်းတဲ့သင်ခန်းစာတွေပါ

✱ သူဟာ
ရိုးမလိုကြံ့ခိုင်
တောင်ပေါ်တောမီးလိုထိန်ညီး
တည်ငြိမ်စီးဆင်းမြစ်တစင်းဖြစ်တယ်
ဟုတ်တယ်
သူသေပေမဲ့သူမသေဘူး

ဟုတ်ပ
သူဆိုတာ **'ဗန်းမော်တင်အောင်'**ဆိုတဲ့
တိုက်ပွဲကြားမှာ ထည့်ဝါတဲ့ လင်းယုန်ကြီးပေါ့။ ။

(၁၉၇၈ အောက်တိုဘာ ၂၃ မှာ ဆရာ ဗန်းမော်တင်အောင် ကွယ်လွန်တယ်။)

အောင်ငြိမ်း
(၅–၁၁–၂၀၀၇)

ယဉ်ကျေးတဲ့ အနုပညာသမား
သို့မဟုတ်
ဆရာဇန်းမော်တင်အောင်

* အရိုင်းအစိုင်းတွေက
ကွန်မြူနစ် တံဆွေကိုကြောက်
ခေတ်ကိုနောက်ပြန်ဆွဲနေကြသူတွေ။

* ကွန်မြူနစ်ဆိုတာ၊ ပြည်သူကိုချစ်
ပြည်သူလိုလားတဲ့ စနစ်အတွက်
အသက်ပေးရဲသူတွေပါ။

* ပြည်သူအတွက်ဆို ယဉ်ကျေး
မျက်နှာပေးကချို
အလုပ်အကျွေးလည်းပြု
မမောမပန်း
အမြဲလန်းဆန်းနေသူပါ။

* ဘယ်ရန်သူကိုမှ ဒူးမထောက်
လက်မမြှောက်
သတ္တိရှိသူ ခံရဲသူပါ
စံရဲသူပါ။

* သမိုင်းကိုချစ်သူ
ပစ္စုပ္ပန်ကို လက်တွေ့ယူ
အနာဂတ်ကို မြင်နိုင်စွမ်းသူပါ။

✱ပြန်ပြောင်းဆန်းစစ်
လူ့ဘဝကို ပစ်သွားတာ
နှစ်သုံးဆယ် နီးလာတဲ့အခါ
လူသာသေ၊ နာမည်မသေ
သမိုင်းတာဝန်ကျေသူပါ။

✱ ဆရာတို့ဆန္ဒ –
မျှော်ရည်ခဲ့ကြတဲ့ ရွှေပြည်သစ်
နောင်တခေတ်မှာ
အောင်လံလွှင့်ထူတော့မှာပါ။
အောင်လံလွှင့်ထူတော့မှာပါ။

ချစ်အောင်

လင်းယုန်

* ကျည်မြားလိုမစဲ မိုးကားသဲသဲမဲမဲ။

* လေပြင်းအရှိန်လျော့သွားလို့
နောက်တကျော့ထိုးဖို့ အားစုနေလို့။

* ပင်လယ်သည်
သူ့လှိုင်းစစ်သည်တသန်းနှင့် ကမ်းကိုရယူသိမ်းပိုက်ချင်ပြီ
အထပ်ထပ်အခါခါ ဝိုင်းပတ်ဖိတိုက်နေသည်။

* လှိုင်းလုံးတို့သည်
တက်လာလိုက် လန်ကျသွားလိုက်
ထပ်တက်လာလိုက် ထပ်လန်ကျသွားလိုက်နှင့်
အကြိမ်ကြိမ်အလီလီ။

* ကမ်းကားဘာမထိ။

* ကမ်းနဲ့အတူ မတ်မတ်မားမား
ဟိုး … ရေပြင်လယ်က ကျောက်ဆောင်ကျောက်သား
ကမ်းနှင့်အတူ ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား
မိုးကောင်းကင်တိမ်ယံတလွှား
ဟိုး … လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်ကြား
လေဟုန်စီးနေသည့် လင်းယုန်ပါလား။   ။

အောင်ပင်လယ်

ပြည်သူ့စာပေတပ်မှူးကြီး

✱ ဘဝအသိနဲ့
အဘိဓမ္မာအမြင်
ပီပြင်စွာကိုင်စွဲ
တိုက်ပွဲဝင်စိတ်ဓာတ်
ပြတ်သားသည့်ခံယူချက်
ပြည်သူ့ဘက်ရပ်တည်ရေး
အတွေးအခေါ်လက်နက်ပေးသူ
ကြည်ဖြူတဲ့နှလုံးသားနဲ့
လူတန်းစားသရုပ်ဖော်
တော်လှန်တဲ့ဇာတ်ကောင်တွေ
သူ့ကလောင်ကမွေးဖွား
လူငယ်ထုကြား
သြဇာကြီးမားခဲ့တယ်။

✱ သိခြင်းရဲ့အရင်
ရုပ်ကိုသာ မြင်သာအောင်
ဉာဏ်ကမ္ဘာရှိပြီးမှ
အသိတရားတွေဖြစ်ပေါ်လာ
တော်လှန်တဲ့သဘောတရား
သိပ္ပံကျမ်းများပြုစုလျက်
လက်တွေ့နဲ့အညီ
ကျိုးကြောင်းဆီလျော်အောင်
ဖန်းမော်တင်အောင်
စွမ်းဆောင်ပြုစုပေးခဲ့တယ်။

✱ ဆိုရှယ်လစ်သရုပ်မှန်
အဘိဓာန်ပြုစု

သုတေသနပြုတင်ပြ
လေ့လာရသူများအတွက်
အချက်အလက်များစွာရတယ်။
ဆိုရှယ်လစ်ဒီကာသည်
ဗမာပြည်နိုင်ငံရေး
ရှုပ်ထွေးကွဲအက်
အမဲဖျက်ကြပုံ
စုံနေအောင်သိရသလို
ကိုလိုနီခေတ်မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းနဲ့
မြန်မာနိုင်ငံတော်သမိုင်းမှာ
တိုင်းပြည်အတွက်
လိုအပ်ချက်ပြည့်အောင်
သမိုင်းကျမ်းတစောင် လိုနေပါသတဲ့
ဟာကွက်ကိုထောက်ပြ
ဖော်ထုတ်ကြရန်
သူ့စေတနာမွန်ကို ဖော်ပြထားတယ်။
အညတရကြက်တော
ဟာသနှောရေးဟန်
နိုင်ငံရေးစားဖား
အချောင်သမား
ကိုယ်ကျိုးသမားတွေ
လှောင်ပြောင်ထားတယ်။
လယ်သမားသူပုန်
ဂျွန်တပ်သားချော၊ ငြိမ္မဝတ္ထု
ဖတ်ရှုသူများ၊ ခံစားမှုပြင်း
ခေါးခေါးချင်း၊ လုံ့လုံ့ချင်းပင်
ယှဉ်ချင်စိတ်နဲ့၊ နယ်ချဲ့ဗြိတိသျှစစ်ပုလိပ်ကို
အံကြိတ်စိန်ခေါ်လိုက်ချင်တယ်။

ဘဝနှင့်ယှဉ်၊ ရင်တွင်းလှုပ်ရှား
ရသပွား၍၊ ရေးအားကောင်းကောင်း
စာအုပ်ပေါင်းများစွာ ပေါ်ထွက်လာတယ်
မီးနာမှသံကောင်း
ဘဝနာမှ လူတန်းစားအသိမှန်တယ်
ဖိနှိပ်ချုပ်လှယ်မှုဒဏ်၊ ခံနေမည့်အစား
မတရားမှုအပေါ်၊ တော်လှန်တိုက်ပွဲဝင်ရင်း
သေရခြင်းသော်မှ မြတ်၏
ဗန်းမော်တင်အောင်၏
သူပုန်ကြီးဝတ္ထုထဲက
အဖွင့်စာသား
အပိုင်းအစများ
မှန်ဝါးဝါးသတိရလို့နေ။
တာဝန်ကျေသည့်၊ ပြည်သူ့စာပေတပ်မှူးကြီး
ထူးမြတ်သည့်ဂုဏ်အင်
ပြည်သူ့ရင်တွင်၊ ထာဝစဉ် ရှင်သန်နေမည့်
ဗန်းမော်တင်အောင်ဆီ မျှော်ရှု
အလေးနီပြုလိုက်ပါတယ်။ ။

ရဲဘော်အောင်နိုင်ဦး
၁၀–၁၁–၂၀၀၇။

ကောင်းကင်မှာ လင်းယုန်ခြေရာ ကျန်ခဲ့တယ်

* စားပွဲမှာ စာရေးလျက်က
အနာဂတ် မျိုးဆက်သစ်အထိ
လင်းယုန်ဟာ ဝေးဝေးကြည့်မြင်တယ်။

* ကိုကိုးကျွန်းမှာ တကျွန်းစံလျက်က
လင်းယုန်ဟာ မြင့်မြင့်ပျံတယ်။

* ကောင်းကင်ပျံသန်း၊ လမ်းရှာဖွေကြည့်
အရုဏ်ရောင်နီဦး တွေ့ထိ
'အလင်း'ကို ခံစားမိတော့
ပြည်ရွာကို 'အသိ'ပေးတယ်။

* လင်းယုန်ဟာ
လူသားအတွက်သာ၊ ပြည်သူအတွက်သာ
ဦးတည်ချက်မဝေဝါး
မြစ်ဖျား မေခမလိခ မှသည်
ပင်လယ်ဝဆီ
ခရီးရှည်ချီတက်
'အွန္နရာယ် နှိုးဆော်သူ'လုပ်ခဲ့တယ်။

* သူ့တောင်ပံအဟုန်
ရန်သူတကာ ဒူးတုန်ဝေ
မြေဝသုန် တုန်ခါစေ
မြစ်ရော ဇာတ်ခုံမှာ
လှိုင်းဂယက်တို့၊ ပွက်ညံခုန်ပေါက်
'ဒူးမထောက်စတမ်း'ပြကွက်
တင်ဆက်ခဲ့ဖူးတယ်။

✱ တောင်တွေလား
ပွဲတင်သံများ ဟိန်းညံနေလျက်
တောတွေလား
တုန်ယင် လှုပ်ခါနေလျက်
မြေခွေးတအုပ်
အမြီးကုပ်လျက်သားက
‘ဖက်ဆစ်ပြကွက်’
အကြိုတင်ဆက်မှု ပြုဖူးတယ်။

✱ ပြည်သူ့အတွက်
ကိုယ်ကျိုးမငဲ့ ထွက်ခဲ့တဲ့အခါ
သူချန်ထားရစ် အသိုက်အမြုံဟာ
ဥကွဲတွေ ဖရိုဖရဲ
အသိုက်မျှင်တွေ ပွစာကျဲ
‘ဥကွဲသိုက်ပျက်’
လက်မဲကြီးနဲ့ အဖျက်ခံရတယ်။

✱ ဇာနည်တို့ပျံသန်းခြင်းမျိုး ပျံသန်း
ရိုးမအနီး ချဉ်းကပ်ဖြတ်သန်းလာ
သူ့လမ်းမှာ တိုက်ပွဲအခန်းဆက်
တခန်းပြီးတခန်း
‘ငါ့ဘဝမှာ တိုက်ပွဲတွေနဲ့ ပြည့်လျှမ်းနေပါစေ’ဆိုတဲ့
မော့က်စ်က အဦးအစ၊ တော်လှန်သူတို့ရဲ့ ဒီဆန္ဒ
သူက ပြည့်ဝကုံလုံသူ
သူ့ရင်အုံမှာတော့ သွေးသံတရဲရဲ
သူ့ရင်ထဲ၊ ကျစ်စာခဲမဟုတ်တဲ့ သံမဏိအသဲ
‘မြင့်မှု’‘မြတ်မှု’ထိုက်တန်မှုဂုဏ်ပုဒ်
ဖော်ထုတ်ပြသခဲ့ဖူးတယ်။

✱ သူ့ခေတ် သူ့အခါကပေါ့
အမြင့်ပျံသံမဏိ လင်းယုန်ငှက်
ပေါ်ထွက်ခဲ့ဖူး
အရှက်ဦးမလာမီ
သူ့ခေတ်သူ့အခါ
ခေတ်ကပေးတဲ့ သူ့တာဝန်
ကျေပွန်ခဲ့တယ်။ ။

ဖုန်းမို